
„OUWE VRIJSTER”

DOOR MARY POS

ZOO tusschen licht en donker, was altijd het prettigste uur van de geheele dag voor Suze geweest.

Altijd weer zat ze dan lucht- kasteelen te bouwen over later, wanneer ze om deze tijd op de thuiskomst van Paul zou zitten wachten, als hij moe van zijn patiënten terugkwam.

Dikwijls als ze alleen zat, verbeeldde ze zich getrouwd te zijn en luisterde scherp naar het stilhouden van z'n auto voor het huis . . . Natuurlijk zouden ze een auto hebben! Welke Dokter heeft nu tegenwoordig geen auto?

Uren lang fantaseerden Paul en zij over later en soms scheen het toekomstig geluk haar zóó groot, dat het haast niet te gelooven was.

„Maar weet je wel wat je doet Paul, met mij te nemen?” vroeg ze in zulke oogenblikken haast angstig van geluks- verwachting. „Ik heb heelemaal geen geld, en wat doet een arme dokter zonder een rijke vrouw? Misschien zul je wel een practijk moeten koopen en als je zonder practijk beginnen wilt, moet je er toch op rekenen minstens een jaar van eigen geld te kunnen leven. En denk dan eens aan het huis Paul en de inrichting van je studeerkamer en het personeel!”

Maar lachend zoende hij haar vrees dan weg.

„Gek meiske, Suzie, haal toch niet zooveel muizenissen in je hoofd. Komt tijd, komt raad. Als ik eerst maar Arts ben, dat is hoofdzaak.”

Dan was die vrees weer weg en hoe langer ze verloofd waren, hoe minder ze weer boven kwam.

Toch liet het geldvraagstuk haar niet los en toen ze een betere betrekking in een andere plaats kon krijgen, aanvaardde ze deze . . . om Paul. Als ze nu heel zuinig deed, zou ze aardig wat overhouden en zelf óók iets mee kunnen brengen.

Wat viel echter haar prozaïsche nieuwe betrekking en het harde pensionleven haar bitter tegen. Maar ze sloeg er zich dapper doorheen, hield vol . . . om Paul. Doch soms, als ze 's Zaterdags- avonds bij Vader en Moeder thuis kwam, hilde ze haar ellende uit.

„Nog vier jaar te moeten wachten Moeder, het is haast niet uit te houden! Als ik niet zoo héél veel van Paul hield, kwam ik er geloof ik niet door. Als ik 's avonds van m'n kantoor thuis kom, ben ik zóó moe, dat ik er haast bij neerval, en dan is er niemand, die je bij je thuiskomst eens vriendelijk goeiendag zegt, en opmontert. Altijd weer voel je, dat ze zooveel mogelijk aan je verdienen moeten, en dat het dáár alleen om gaat.”

Dan probeerde Moeder haar weer op te vroolijken en zei, dat ze nu maar geduld moest hebben. Een paar jaar waren zoo om, en ze moest erg blij zijn, dat ze zoo'n mooie toekomst tegen- ging. Ze wist toch ook wel hoe Paul zijn best deed en hoe snel hij vorderde? En het heerlijkste was, dat hij een ge- loovige jongen was. Ze mocht wel erg dankbaar wezen.

„En ze moesten maar veel voor elkaar bidden”, vond Vader.

Zoo spraken Moeder en Vader haar maar weer nieuwe moed in en probeerden haar daarbij te vergoeden, wat ze in de week tekort kwam.

Langzaam schoven de jaren voort en telkens bij elke voorbijgegane maand, zuchtte Suze van verlichting; alwéér een maand minder.

Nu nog één jaar, één jaar maar en dan voor goed bij Paul; dan probeeren z'n leven te vermooien en hem te helpen bij zijn zware taak. Het prozaïsche, afmat- tende, kleurlooze leven van nu, zou dan spoedig vergeten zijn en haar leven bij Paul zou er té mooier om worden. Soms

rilde ze van geluk, bij de gedachte aan de toekomst, die nu zóó dicht bij kwam.

Nu nog maar één jaartje . . . wat was nu een jaar?

's Zaterdags voor Paasch, toen ze zoo vroeg mogelijk naar huis ging, omdat Paul ook zou komen, vond ze een brief voor haar liggen . . .

„Van Paul!” zei Moeder verwonderd. „Hij zal toch niet ziek zijn?” In haar stem lag een onrustige klank, als voorvoelde ze het komende onheil.

„Welnee”, lachte Suze, „misschien komt ie een treintje later. Net wat voor hem, om nu gauw nog een briefje te schrijven.”

Met een glimlach scheurde ze de envelop open en begon te lezen . . . Maar meteen verstarde haar gezicht . . . Wat was dat? Met verbijsterde oogen keek ze naar Moeder . . .

„Nee . . .” stootte ze uit, „wat is dat nu? Wat bedoelt hij? Wat staat er eigenlijk Moeder? Ik kan niet meer lezen!”

Het papier beefde in Moeders handen. Nee . . . zoo kon ze ook niets onderscheiden . . . Waar was haar bril nu toch!

Maar Suze had de brief alweer uit haar handen genomen . . . Half luid begon ze te lezen, snel ging haar adem, haar kleur trok weg, de woorden wilden nauwelijks meer over haar lippen komen, het krampte in haar lijf en opeens gilte ze het uit:

„O God, God, hij heeft me niet meer lief, zegt hij, maar dat kan toch niet Moeder? Vorige keer was hij nog zoo lief tegen me, weet u wel? O Moeder, Moeder, help me . . .”

Een half jaar later verloofde Paul zich met een rijk meisje (wat doet een arme student zonder een rijke vrouw?) en direct na z'n artsexamen trouwde hij.

Maar ondanks dat, was het haar onmogelijk hem te vergeten, en eindelijk gaf ze toe aan de steeds sterker wordende drang te zien waar hij woonde en werkte.

Tegen het vallen van de avond kwam

ze. Het begon al te donkeren. Over haar heele lichaam bevend sloeg ze de weg naar z'n huis in. Uit de verte wenkte de witte villa haar reeds . . .

Háár tehuis had het kunnen zijn . . .

Het was precies zooals ze gedacht had, en zooals ze zelf ook gedaan zou hebben.

Wijd opengeschoven waren de gordijnen en in beide kamers brandden lampen.

Als verlamd bleef ze staan, haar blik niet los kunnende maken van hetgeen daarbinnen gebeurde.

In de voorste kamer zat z'n jonge vrouw in een lage stoel bij de haard te handwerken.

Háár plaats had dat moeten zijn . . .

Vlak bij haar zat nog een dame, misschien wel een vriendin, die nu van nabij zag, welk een gelukkig leven Paul en z'n vrouw samen hadden.

Van háár was hij altijd geweest, zij had voor hem gewerkt en gewacht, haar jonge leven voor hem opgeofferd . . .

In de achterkamer werd de tafel gedeckt door een meisje in het zwart, met een wit mutsje. Bloemen sierden de tafel . . .

In gespannen aandacht stond ze daar. De donkerte had haar nu bijna geheel opgenomen . . . Vaag glinsterde de blauwe auto opzij van het huis nog in het licht van een verre lantaarn . . . Een auto, wat hadden Paul en zij daar dikwijls over gesproken. Natuurlijk zou hij het haar leeren, zei hij altijd . . . Nu had hij het die andere misschien wel geleerd . . .

Weer tuurde ze naar binnen . . . Direct zou hij wel komen . . . boven werd een licht uitgedraaid. Misschien van z'n studeerkamer!

Wild sloeg haar hart, haar knieën knikten . . .

Dáár ging de kamerdeur open . . . O Heer, daar was hij . . . Ze klemde zich aan het hek vast.

Lachend trad hij op de beide dames toe en bleef even pratend voor de haard staan.

„Nog niets veranderd was hij, wat zag ie er goed uit. . . .”

Toen stonden ook de beide dames op en met z'n drieën gingen ze naar de achterkamer, hij met z'n arm om de schouders van z'n vrouw.

Star stond haar blik . . nóg bleef ze wachten. . .

Het volle licht viel nu over de drie menschen.

Wat golfde Paul's blonde haar mooi, nog mooier bijna dan vroeger . . Wat had ze er dikwijls haar hand door ge- haald, wat had ze het dikwijls gezoend. .

Toen bogen ze hun hoofden en baden. . .

Ze sidderde en er schoof een geluid over haar lippen, dat leek op een vloek. . .

Al haar wanhoop en haat, haar ellende en haar verstooten liefde stonden tege- lijkertijd in haar op. Een felle drang voelde ze in zich om een steen te nemen en die door de ruiten te slinge- ren, ze op te schrikken uit hun valsche gerustheid, het uit te gillen: „Huichelaar, huichelaar!” zoodat de heele buurt het hoorde. „Bedrogen heb je óf mij, al die lange jaren door, óf haar, en haar genomen om haar geld en nu zit je daar te bidden met wijdopen gordijnen. Ellendeling!”

Maar ze deed niets, want in dit hef- tig oogenblik scheen al haar haat uit te breken en voelde ze meteen daarop de verteederen van haar liefde voor hem.

„O Paul, Paul . . . ik had daar toch moeten zitten? Ik hoorde toch bij jou? Wij waren toch altijd van elkaar? Heb je niet altijd gezegd, dat ik je zonnetje, je steun, je geluk was?”

Als in een droom ging ze terug naar het station, maar altijd stond de her- innering aan deze avond haar in slape- looze nachten nog even helder voor de geest, als had ze hem gisteren doorleefd.

Een jaar later las ze, dat Dr. en Mevrouw van Kesteren met dank aan God mededeeling deden van de ge- boorte van een zoon. Maar nu durfde

ze niet meer diezelfde tocht te wagen. Deze aanblik zou téveel voor haar zijn. . . Een kindje te ontvangen van de man, die je liefhebt . . . is er iets kostbaarders denkbaar?

En elk jaar, als ze met Paschen naar huis ging, doorleefde ze wéér die vrees- lijke Zaterdag, dat keerpunt in haar leven.

Zoo arm en opstandig als ditmaal had ze zich nog nooit gevoeld. Zou dat elk jaar soms erger worden, hoe ouder ze werd?

Ouwevrijster te worden omdat ze in de trouw van een man geloofd had! Ouwevrijster te worden terwijl ze zes van haar mooiste jaren had opgeofferd met wachten en werken! Gek was ze geweest!

Met een slag trok ze de kantoordeur achter zich dicht. Het dreunde door het heele huis.

„O gunst, juffrouw Suus is weer in een kwaaië bui”, zei een van de jongere collega's, die nog met de post bezig was.

„Heb je het ook gemerkt? Zeker omdat ik mij morgen ga verloven”, riep een ander, die de heele dag het middel- punt der belangstelling was geweest en nu met een opgewonden gezichtje naar huis ging.

Met oogen donker van opstandigheid liep ze door de verlaten straten, die vol plassen lagen, naar het station. De ge- heele dag had het onafgebroken geregend en nog steeds sieperde de regen een- tonig neer. 'n Fijne Paasch zou dat geven!

In de verte sloeg een klok . . . Zes uur! Etenstijd! En zij sjokte daar in de regen, blij dat ze bij feestdagen nog naar huis kon gaan, en anderen hadden zèlf een thuis en maakten dat nu zoo gezellig mogelijk voor de komende dagen.

Eenige uren later was ze thuis. Ze probeerde vroolijk te doen om Moeder en Vader, maar tevergeefs trachtte ze de harde, opstandige blik in haar oogen te verbergen . . . Moeder zag het wel, en zij kòn het bijna niet verdragen, dat schijnbaar vroolijk zijn van Suzie,

en daar dwars doorheen die wanhoop.

Op het laatst liep ze naar de keuken en met de gerimpelde handen saamgeknepen snikte ze het uit.

Och, wat moest ze doen om haar kind te helpen? Wat moest ze? Praten gaf niets in zulke oogenblikken.

Opeens zag ze op het keukentafeltje een grauwe suikerzak. Haastig scheurde ze die open, zocht uit het laadje een stompje potlood en met bevende handen en zonder bril schreef ze er in ongelijke, groote letters iets op.

Toen liep ze zacht naar boven en legde het op haar kamer neer.

Het werd bedtijd. Met een zucht stond Suze op. Eindelijk die avond voorbij . . . hoe was het einde er nog

gekomen! De kwelling was af en toe tē hevig. Te lachen, terwijl je inwendig verteerd wordt door opstand, grappen te maken, terwijl je hart vol is van wanhoop. Maar toen ze vader goedenacht kuste en hij haar „een gezegende Paschen” toewenschte, kōn ze zich niet meer inhouden.

„Ik een gezegende Paasch, Vader?” zei ze met een harde lach, „dan zal ik eerst moeten weten of er bij God voor mij nog liefde is!” Toen snelde ze naar boven . . .

En op hetzelfde oogenblik was daar het antwoord, want op de tafel in haar kamer vond ze een grauwe suikerzak, waarop met groote en ongelijke letters stond geschreven: *M'n kind, de Heiland is toch ook voor jou gestorven?*

NAAR
GOLGOTHA